האחד חולץ לשתיהן והשנים אחד חולץ

ואחד מיבם אם קדמו וכנסו אין מוציאין אותן

מידם דוקא מיחלץ והדר יבומי אבל יבומי

והדר מיחלץ לא דקא פגע ביבמה לשוק ת"ש

דתני מביומי "לזה חמשה בנים ולזה חמשה

בנות ואָמר אחת מבנותיך מקודשת לאחד

מבני כל אחת ואחת צריכה חמשה גיפין מת

אחד מהם כל אחת ואחת צריכה ארבעה

גיטין וחליצה מאחד מהן וכ"ת ה"ג כשהוכרו

ולבסוף נתערבו הא אחת מבנותיך לאחד

מבני קתני תיובתא דרבא תיובתא יוהילכתא

כוותיה דאביי ביע"ל קג"ם: מעשה בחמש

נשים: אמר רב ש"מ ממתניתין ארבע ונקים

רב בידיה תלת ש"מ יהמקדש בפירות

שביעית מקודשת ושמע מינה קידשה בגזל אינה מקודשת אפילו בגזל דידה ממאי

מדקתני שלהם היתה ושל שביעית היתה

מעמא דשביעית דהפקר הוא הא דשאר

שני שבוע לא ושמע מינה יאשה נעשית

שליח לחבירתה ואפילו במקום שנעשית

לה צרה ואידך מאי היא קירושין שאין מסורים לביאה וניחשבה משום דמספקא

ליה אי כאביי אי כרבא כי סליק ר' זירא

אמרה להא שמעתאי קמיה דר' יוחגן אמר ליה

מי אמר רב הכי והוא לא אמר מוהאמר ר'

יוחנן יגזל ולא נתייאשו הבעלים שניהם אינם

יכולים להקדיש זה לפי שאינו שלו וזה לפי

שאינו ברשותו הכי קא"ל מי אמר רב כוותי

מיתיבי סקידשה בגזל בחמם ובגניבה או

שחטף סלע מידה וקדשה מקודשת התם בגזל

דידה הא מדקתני סיפא או שחמף סלע משלה

מכלל דרישא בגזל דעלמא עסקינן פירושי

קא מפרש קידשה בגזל בחמם ובגניבה

כיצד כגון שחמף סלע מידה וקדשה בוס

קלב א מיי׳ פ״ט מהל׳ אישות הל״ז טוש״ע

אה"ע סי׳ לו סעי׳ יט: קלג ב מיי׳ שם פ״ה

קות ב נויי עם פ"ה הלכה ג: קלד ג מיי׳ עם פ"ד

והל״לו

טוש"ע אה"ע סי לו סעי

ס: קלה ד מיי פ״ו מהל׳

ערכין הל' כד סמג

ל) [ב"ק עג. ב"מ כב: סנהדרין כז.], ב) [בכת"י נוסף: דרב], ג) ב"ק סח: ב"מ ו., ד) לעיל יג., ה) [בכת"י נוסף: מקודשת], ו) [בדפו"ר (כאן ובסמור): אחד. ונדל"ל אחד ו' אחד מן נ"ל שלש. ע) [בכורות יב ע"ב], ם) ונדה לו.ו. עו ויילאיי מב. ע"ש תוס׳ ד"ה ה"ג

מהשנים וכו' השנים], 1) [ועיין רש"ל], **ה**) [ברש"י שברי"ף נוסף: אלא הפקר], י) [יבמות קיז ע"א], כ) [ברש"י שברי"ף: הא. וְנְרִשְׁ״ִלְּ בְּעִ״חְּ; הֹח.

[ברש״י שברי״ף: הח.
וכרד?"לן, ל) [״לח״ ט״ס,
ונדל״ל חי. (רש״ש״י
מ) ולח״ר מ) [לפניה ג, ועי' לעיל מה ע"ב], () [בראשית כט], ר"ח], \$) [ל"ל ברבנן. (רש"ש)], ק) [ע"ו סב.], (רש"ש) [יבמות קיו ע"ח], ש) ויתכן דנ"ל אבל שליחות במעשה. (הר"ש מדעסויא, ע"ש)], פ) [ל"ל דאמר. (רש"ש)], א) [בכורות יב ע"ב], ב) [וכ"ה ברש"ש. וכ"ה ברש"י ב"מ כב: וסנהדרין כז.],

גליון חש"ם

תום' ד"ה ביע"ל וכו' בסה"ר הילכתא כרכגן לט ע"ח חד"ה אע"ג: ר"ה המקדש וכו' ה"מ לכתחלה. ע' ע"ז ד' סנ ע"א תוק׳ ד"ה נמלא:

תום' ר"י הזקן

קטנות. אחת מבנותיך מבוי לאחד ניטין. שהרי אינו ידוע איזו נתקדשה למי, לפיכך כל אחת ואחת צריכה גט מכולם ואם מת אחד מהז צריכה כל אחת מאחד מהן דכיון שחלץ . לה אחד נפטרה משאר אחין. שהוכרו. בשעת קדושין ומסורין לביאה ולבסוף שכחו איזו קדשה לכל אחד ואחד. יע״ל לכל אחד ואחד. יע״ל קג״ם. סימני הלכות הם . שנחלקו בהם אביי ורבא. מציאות [ב"מ כא, ב], עד זומם פרק (דיני ממונות) [זה בורר סנהדרין כז, (זה בורר סנהדרין כז, א], לחי העומד מאליו פ"ק דערובין [טו, א], קדושין שאין מסורין לביאה כאן, גילוי דעתא בגיטא בהשולח [גיטין לד, א], מומר אוכל לד, א], מומר אוכל נבלות לתיאבון פרק זה בורר [סנהדרין שם]. מתני'*. כחמש נשים. והיה בכלכלה שוה פרוטה לכל אחת ואחת. על ידי כולן. בשליחות כולן. נמ'. (איתיה) בפומיה**. השלשה היה מפרש ואומר, והרביעית משום דמספקא ליה מפרשה. קדושין המסורין לביאה אי הוו קדושין או לא. בפירות שביעית. ואע״ג

היחיד לשתיהן איכא למיחש בזו שמתייבמת שמא זו היא יבמתו של יחידי נמלא כונסה נושא יבמה לשוק כלומר למי שאין ליבמה ונושא אותה בלא חלינה ומשום הקדמת חלינת אחד מן השנים ליבום של שני לא אינטריך למיתנייא דהא דפגיעת אחות זקוקתו מרישא שמעינן: אחת מבנותיד מקודשת לחחד מבני. וכגון שעשחוהו שליח: כל חחם לריכה ה׳ גיטין. שאין ידוע איזו נתקדשה ומאיזה מהם נתקדשה לפיכך לריכות גט מכולן: וחלילה מאחד מהם. שמא ארוסת המת היא וכל אחת עומדת בספק זה: יע"ל קג"ס. סימני הלכות הן שנחלקו בהם אביי ורבא ובכל מקום הלכה כרבא חוץ מאלו. יאוש שלא מדעת באלו מניאות (ב"מ דף כא:). ועד זומס אביי אמר למפרע הוא נפסל בפרק [זה בורר] (סנהדרין דף כז.). לחי העומד מאיליו בפ"ק דעירובין (דף טו.). קדושין שלא נמסרו לביחה בשמעתין. גילוי דעתח בגיטא בהשולח (גיטין דף לד.). מומר אוכל נבילות (א) לתיאבון בפ' [זה בורר] (דף כו.): ונקיע רב בידיה מלת. " לשלש מהן היה אוחזן בידו לסדרן בסדר גירסתו אבל הרביעית לא היתה מוחזקת בידו לסדרה בגרסת הגמרא: המקדש בפירות שביעים מקודשת. ולה המרינן להו ממונו דזוכה בהן ש נינהו אלא כיון דוכה בהן ממונו הוא לכל דבר אי נמי דלה תימה להכלה המר רחמנה (ויקרא כה) ולא לדבר אחרש: ואפילו בגול דידה. ולא אמרינן מדקבילתיה אחילתיה: ואפילו במקום שנעשים לה לרה. ואע"פ שבכל עדות שהאשה כשרה לה אין הצרה נאמנתיי שליחותה מיהא כיון דעבדא עבדא דהא הכא בקידושין הללו הן נעשות לרות ע"י

זקוקה: דוקה קסני. האחד חולך לשתיהן תחילה והדר יבומי 0 אחת

זו שקבלה וקתני ס (היו) נכריות מקודשות: ונחשביה. רב נמי להא ואמאי לא נקט בידיה אלא תלת הא נמי ש״מ דקידושין שאין מסורין לביאה סלא הוו קידושין: מספקא ליה אי כאביי. דמוקי לה בבת אחת שקידש שתיהן הא קידש אחת מהן מקודשת ואע"ג דלא פירש ושמע מינה הוו קידושין ואי כרבא דמוקי בשלא קידש אלא אחת ולהכי אמר רב שמע מינה ממתניתין ארבע דודאי קידושין שלא נמסרו לביאה נמי שמעינן מינה אבל לא היה לו לפרש הי מינייהו שמעת מינה אי הוו קידושין אי לא הוו קידושין: אמרה לשמעתא. הא דקא אמרינן לעיל קדשה בגזל אינה מקודשת: אמר רב הכי. קא סלקא דעתך אתמוהי אתמה משום דלא סבירא ליה: ופרכינן ואילו רבי יוחנן גופיה מי לא אמר הכי דגזל שבידו אינו ממונו: חמסן יהיב דמי על כרחו של בעל חפץ: בגול דידה. כיון דקבילתיה אחילתיה ולקמן פריך הא רב נמי בגזל דידה קאמר:

בסמוך דבגול דידה מקודשת טפי מבגול דעלמאד וי"ל דהא דמהני גול דידה טפי מגול דעלמא הני מילי בדשדיך אבל בדלא שדיך

אדרבה גרע גזל דידה מגזל דעלמא דמצי אמרה אין שקלי ודידי שקלי ורב הוה מיירי בדלא שדיך הוא״ת מאי אחא ר׳ יוחנן לאשמועינן בהא ₪ דאמרינן דאינו יכול להקדיש פשיטא דהא אמרינן בכמה משניות וברייתות דגזל אינו נקנה אלא בייאוש כגון ההיא דאילו מליאות (ב"מ ד' כב.) שטף נהר קוריו עציו ואבניו אם נתייאשו הבעלים הרי אלו שלו משמע הא לא נתייאשו לא וי"ל דמילתיה דרבי יוחנן קא משמע לן דאין הנגזל יכול להקדישן לפי שאינן ברשוחוי אבל בגזלן ליכא שום חידוש כדפרישית וא״ת לרב נמי דקאמר לעיל דקידשה בגזל אינה מקודשת מאי אתא לאשמועינן הא מכח משנה שלימה היא דהיכא דלא נחייאשו הבעלים אינו שלו ויש לומר מכל מקום אלטריך מילחיה דרב דאי מכח המשנה הוה אמינא דוקא בממונא הוא דלא קנה אלא ביאוש ליחייבוהו בית דין לשלם אבל לחומרא אע"ג דלא נחייאשו אמרינן שאם קידש אשה מקודשת להצריכה גטי לכך אצטריך מילחיה דרב לומר דאינה מקודשת והשתא ניחא שפיר דמחמה גמרא ממילתא דרבי יוחנן

האחד חולן נשסיהן. שהרי אינו יכול לכנוס דילמא פגע באחות והילבתא בוותיה דאביי ביע"ל קג"ם. מעשה בא לפני ר"ת בבנו של הר״ר חושעיה הלוי שקידש בת עשיר החד מהשתים אחר חלילת אחיו אבל יבומי אחת מן השתים תחילה אפי׳ ואמר בתך מקודשת לי סתמא ולא פירש פלונית בתך ואמר ר״ת לאחר חלילת אחיו שאין כאן אחות זקוקה לא לישתרי דכיון דלא חלץ דמקודשת ולא מיבעיא אם שידך באחת מהם בשם ואח״כ קידשה

סתם דאדעתא דהכי קידשה אלא אפי׳ לא שידך בשם אלא שנתרנו בפה ואמר פלוניתא אתן לך יש לנו לומר דאדעתא דהכי קדיש דשארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזבמי ועוד אפי׳ לא פירש נמי אפי׳ בפה יש לנו לומר דקידש הגדולה משום דלא יעשה כן במקומנו לתת הלעירה לפני 0 הבכירה א והר"ר מנחם מיוני נחלק עליו ואמר דהא הוי נמי כמי שקידש אחת משתי אחיות ואי כדברי ר"ת דהגדולה מקודשת משום דלח יעשה כן במקומנו זה אינו לא לרבא

ר"ת חזר בו ולא עבד עובדא: ביע"ל קג"ם. למ"ד פיר קג"ם. למ"ד פירש הקונטרס לחי העומד מאיליו ור"ת מפרש דהלמ"ד היינו ימי לידה שאינה רואה בהן שאין עולים לספירת זיבתה ובני נרבונא מפרשים דהלמ"ד היינו פלוגתא דפ׳ כל שעה (פסחים דף כה:) ש'לא אפשר ולא קמכוין דהלכה כאביי ומכל מקום לא הוזכר יע"ל קג"ם אלא על יאוש שלא מדעת ועד זומס וא"ת אמאי לא חשיב נמי פשע בה וילאת לאגם ומתה כדרכה אביי משמיה דרבה אמר חייב ורבא משמיה דרבה אמר פטור (ב"מ דף לו:) והלכה כאביי דהא מסקינן (שם דף מב.) והלכתה תחילתו בפשיעה וסופו באונס חייב כדפר"ח ובספרים לא כתוב והלכתה בהך שמעתה הבל כתב בה"ג וגם כתוב בספרים גבי המפקיד מעות אלל חבירו 🌣 בעובדה דלריפה דאורבני ונראה לפרש דלכך לא נכתבה בכללא דיע"ל קג"ם דלאחר כך נפסקה הך ° הילכתא ט כרבנן

המקדש בפירות שביעית מקודשת. פירש בקונטרס ולא אמרינן לאו ממונו הוא לקדש בו את האשה כיון דלא בא אלא מטעם זכיה כיון דוכה בו ממונו הוא לכל דבר אי נמי יש לפרש דאע"ג דאסור לקנות מהם חפץ כדכתיב של לחכלה ולא לסחורה "ה"מ לכתחילה אבל בדיעבד המקח קיים וכן גבי אשה בדיעבד מקודשת וכן משמע לקמן במתניתין (דף נו:) דקתני מכרן וקידש בדמיהן מקודשת:

סבוראי:

והא

ואפילן במקום שנעשית לה צרהב. דנהי נמי לזרתה אינה נאמנת לומר מת בעלה דילמא מקלקלא להי הני מילי עדות בלא מעשה אבל ש עדות במעשה נאמנת אי נמי י"ל דהחידוש הוי מהא דאמר אשה נעשית שליח לחבירתה אפי׳ היכא דקיבלה הקידושין מסתמאג:

והוא לא אמר והא אמר רבי יוחנן גול כו'. תימה מאי מממה גמרא דלמא לא אמר ר' יוחנן מילחיה אלא בגזל דאחרים

אבל בגזל דידה פליג עליה דרב דאמר דאינה מקודשת דהא שמעינן

עשין קלב ןטוש"ע יו"ד סי רנח סעי ז חו"מ סי שנד

הנהות הכ"ח בפ׳ זה בוררב): ולא לאביי דהא אפילו לאביי דאמר הוו קידושין לא אמרינן אלא להצריכה א. ועוד אומר ר״ת אפשר להיות דלא חשיב גט אם כן זה נמי לריך ליתן גט ואף

(מ) רש"י ד"ה יט"ל הנ"ח וכו׳ אוכל נבילות להכעים

מוסף תוספות

אפשר לחיות דלא וושיב אין מסורין לביאה אלא דוקא אחת מבנותיך כדקתני בסמוך אחת מבנותיך לאחד מבני לי משמע שפיר גדולה אפי׳ בלא שידוכין. תוס׳ הרח״ש. ולכחורה לפ״ז מתורץ קושית הר"ר מנחם. ר. ואע"פ שבכל עדות נאמנת שליחות מיהא כיון דעבדא עבדא כך פרש"י ואין זה שום חידוש כיון שעשאתה שליח והיא נתרצית להיות שלוחה למה לא תהיה שלוחה אע"פ שנעשית לה צרה. לל"ם. ג. ואני לה צוה. לקיק, ג. ואני אומר פי׳ דלא בעי למימר כשקיבלה סתם שלא אמרו לה קבלי בשבילנו דפשיטא מהני כלום דאטו אם אמר אדם לאשה התקדשי לי אחרת החפץ כלא צוויה . תהיה מקודשת וכו' אלא הכי פי׳ כשקיבלה סתם אמרו לה קבלי בשביל כולנו והיא לא אמרה כן אקבל גם בשבילכם אלא שתקה וקבלה סתם וקמ״ל שקיבלה בסתם אמרה בפירוש איני רוצה לעשות שליחותכם מסתמא בשביל כולם מסוומא בשביי בולם קיבלה ואע״פ שנעשו לה צרות. לס״ש, ד. דגמרה ומקניא שתתקדש. לשנ"ל. ה. והא דנקט רב אפי׳ בגזל דידה משום דבשדיך מיקדשא טפי בגזל דידה דאיכא למימר מדקיבלה מחלה ליה נקט אפילו. מוס' הרל"ט, ו. אע"פ שהוא שלו דלא קנייה גזלן. ריטנ״ל. [ד]בנגזל אשכחן בשמעתין דצנועין. תוס' הרא"ש, ז. דמשום חומר דקדשה ולומר מקודשת דעשאוהו כשלו לקדושין. לשנ"ח. ניחוש לר"ש דאמר סתם גזילה יאוש בעלים. ריטב״ה. לפי דקדשה בגזל מקודשת אע״ג דלא קני משום גזירה דלאחר יאוש. תוס׳ הלח״ש.

> מהם כסחורה דמי. אי נמי דלא אמרינן ודלא הוין קדושין דלאו ממונו הוא אלא כיון שזכה בו ממונו הוא לכל דבר. ומיירי קודם זמן הביעור. מקודשת. דהא אמרינן וכריות מקודשות. בגול דידה. ולא אמרינן מדקבילתיה מהם כסודור דבי א גם לא אמם קן ראו המהם והא אא כין חובר בינוברו שברצ. שבוע. שמיטה. מספקא ליה. אי כאוקימתא דרבא ובקר שהוב בא שלו שלא קנה עד שנתיאשו אחלתיה. צרה. ועצי דאינה נאמנת צרה בחברתה לעדות שהאשה נאמנת, שליחותה מיהא כיתו ברשותו אף כל ברשותו. והא מדקתני סיפא. מגופא דברייתא מקשי ליה ברישא והדר מקשי ליה ממתניתין. *לעיל נ, ב. **נראה דגרים בגמ' ונקיט רב בפומיה תלת (ד"ו).

[ויקרא

רחמנא

וז לאכלה ולא קרושין שהאשה נקנית

ראמר